

Arrest

nr. 266 179 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 18 november 2019 om internationale bescherming. Op 26 juli 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit San Juan Opico, een gemeente in het departement La Libertad waar u een huis deelde met uw vader, broer en zoon.

U volgde een universitaire opleiding als grafisch vormgever. In 2016 begon u bij het bedrijf E. (...) te werken als creatief directeur voor publicaties. U bent al uw heel leven lang bevriend met de baas van dat bedrijf. Vanaf juni 2017 werd u ook de wettelijke vertegenwoordiger voor dat bedrijf.

Tussen de eerste en de derde week van mei 2019 werd u minstens drie keer achtervolgd door één of meerdere personen die zich in een voertuig met geblindeerde ramen bevonden. U paste daarop uw route aan en nam soms een taxi om u naar uw werk te verplaatsen, maar u merkte dat die situatie bleef voortduren. U sprak erover met familie, vrienden en collega's en besloot dat u beter kon veranderen van werk.

Op 7 juni 2019 had u een sollicitatiegesprek voor de functie van junior grafisch ontwerper bij de firma V. (...). U werd er aangenomen en kon er vier dagen later al beginnen te werken. Diezelfde dag, 7 juni 2019 ging u werken bij E. (...) waar u uw ontslag indiende. Toen u aan het einde van uw werkdag onderweg was naar de bushalte bij dat bedrijf, werd u op het voetpad klemgereden door een man op een moto. Hij hield u tegen, sloeg u en richtte zijn pistool op uw buik. Hij zei dat u al uw spullen moest afgeven. Toen hij uw handtas aan het doorzoeken was, deelde hij u op een informele manier mee dat u niet moest proberen om hen te ontwijken of te slim af te zijn. Hij zei ook dat het niet uitmaakte of u uw route naar het werk veranderde. Ze wisten altijd waar u wandelde omdat ze u in het oog hielden. Vervolgens nam hij al uw spullen mee en reed hij weg.

Om alle administratieve zaken in orde te brengen bleef u tot en met 10 juni 2020 werken bij E. (...) U verplaatste zich daarbij telkens met de taxi. Op 10 juni 2020 ging u eveneens naar de politie om er klacht neer te leggen. De politieagent die uw klacht noteerde, zei dat ze een onderzoek zouden voeren en dat u ongeveer een week later zou worden opgebeld.

Op 11 juni 2020 begon u te werken bij V. (...). Ongeveer een maand later werd u 's nachts opgebeld door een lid van de bende MS-13 uit San Juan Opico. Hij zie u dat ze jullie gewaarschuwd hadden en in het oog hielden. Hij wist dat u veranderd was van werk. Als u niet wou dat ze u of uw zoon D. (...) zouden vermoorden, moest u een maandelijkse bijdrage van 200 dollar betalen. Als u niet betaalde, zou uw zoon worden vermoord. U mocht ook niet naar de politie stappen, anders zou het alleen maar erger worden. U zei dat u dat niet kon betalen, maar hij wou niet luisteren en zei dat hij u later opnieuw zou opbellen om mee te delen waar en wanneer u dat geld moest afgeven. U bracht uw vader en broer op de hoogte en jullie besloten om uw zoon meteen van school te halen. U bleef wel verder werken aangezien u niet zomaar kon stoppen. U verplaatste zich daarbij steeds met een taxi. Eén dag na het eerste telefoontje werd u opnieuw opgebeld door een onbekend nummer. Toen u dezelfde stem hoorde als van het bendelid, legde u meteen af. In de daaropvolgende dagen bleef u telefoontjes en sms'en ontvangen. Daarop liet u uw telefoonnummer veranderen.

Twee à drie dagen later werd u opnieuw opgebeld door een onbekend nummer. U schrok omdat het opnieuw hetzelfde bendelid was dat u al eerder had opgebeld. Hij deelde u mee dat zowel u als uw zoon zou worden vermoord omdat u niet had meegewerkt. Daarop diende u op 2 augustus 2019 opnieuw klacht in bij de politie, ditmaal bij de Dienst Anti-Afpersing in Santa Tecla. Met enige tegenzin noteerden ze uw klacht en stelden twee documenten op. Ze zeiden dat u later opnieuw zou worden gecontacteerd. Dit gebeurde echter niet en opnieuw voelde u zich niet echt geholpen door de veiligheidsdiensten van uw land. U besprak uw situatie ook met kennissen en vrienden. Eén van hen, een ex-collega, bood u aan om bij haar te verblijven terwijl u op zoek ging naar een vaste woonst voor u en uw zoon. Op 10 augustus 2019 verhuisde u naar haar woning in Santiago Texaguangos in departement San Salvador. Intussen kreeg u van vrienden het advies om naar het buitenland te trekken en daar bescherming te vragen. Na enig nadenken besloot u om naar België te migreren. Op 30 augustus 2019 gaf u uw ontslag bij V. (...). In de maand september begon u alle administratieve zaken in orde te brengen, onder meer het voogdijschap over uw zoon.

In die maanden gebeurde er niets en soms verliet u het huis van uw vriendin om boodschappen te doen of om af te spreken met uw advocaat. Op 17 oktober stond u te wachten aan de bushalte nabij de woning van uw vriendin. Plots stopte daar een wagen waaruit een man stapte. Hij probeerde u met geweld in de auto te sleuren en was u daarbij aan het bedreigen. U stribbelde tegen en kreeg hulp van

een aantal mensen aan de bushalte. U kon zich losmaken uit zijn greep en liep terug naar het huis van de moeder van uw vriendin. Omdat u uw vader en broer niet kon bereiken belde u naar een vriend. Hij zei dat u en uw zoon zich in zijn woning mochten komen verschuilen. Samen met uw zoon nam u een taxi en verplaatste u zich naar zijn woning in Santa Tecla, departement La Libertad. U bleef steeds in zijn woning en verliet die enkel nog om op 24 oktober 2019 het paspoort van uw zoon af te halen.

Op 8 november 2019 nam u samen met uw zoon het vliegtuig in El Salvador en reisden jullie naar Spanje. Eén dag later kwamen jullie aan in België. Op 18 november 2019 diende u hier een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek kreeg uw broer enkele telefoontjes. De personen die hem opbelden zeiden dat ze benedeleden waren die te weten wilden komen waar u verbleef en die daarbij dreigementen uitten aan uw adres.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de paspoorten van u en uw zoon, twee klachten die u hebt ingediend bij de politie, diverse documenten over uw werk(gevers) en uw ontslagen, de uitspraak omtrent het voogdijschap over uw zoon, de geboorteaktes van u en uw zoon, getuigenverklaringen van de personen bij wie u hebt gelogeerd, een reservatiebewijs van uw vliegtuigtickets, een attest van een psycholoog en drie volmachten waarmee u de toestemming geeft aan uw advocaat in El Salvador om u in uw naam te vertegenwoordigen bij de politie, tijdens het proces over de voogdij van uw zoon en bij het ophalen van uw universiteitsdiploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest neer van een klinisch psycholoog bij wie u in behandeling bent. In dit attest, dat dateert van 16 september 2020 wordt enkel vermeld dat u sinds 13 februari 2020 psychisch wordt begeleid. Hierin wordt echter nergens aangegeven dat uw psychische problemen u zouden verhinderen om uw vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. U stelt zelf dat u in El Salvador nog niet naar de psycholoog ging, maar dat u pas in België de hulp van een psycholoog hebt gezocht, niet enkel door de ondergane problemen in El Salvador, maar ook omdat het vluchten en migreren een hele uitdaging vormde voor u en uw zoon (CGVS, p. 17). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens nergens dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met de bende MS-13 weten immers niet te overtuigen.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de achtervolgingen die u hebt meegemaakt tussen de eerste en de derde week van mei 2019 niet coherent zijn. Zo vermeldt u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts twee incidenten waarbij u werd achtervolgd in mei 2019. De eerste keer zag u een pick up die naast u kwam rijden en bij een andere gelegenheid merkte u een motor op. Bij een derde gelegenheid werd u aangevallen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat u tussen de eerste en de derde week van mei minstens drie keer werd achtervolgd in de buurt van uw werk, telkens door personen in een camionette met geblindeerde ramen. Door die aanhoudende achtervolgingen voelde u zich niet langer veilig en besloot u ander werk te zoeken. Vervolgens werd u overvallen op 7 juni 2019 (CGVS, p. 18). Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw verklaringen over die achtervolgingen niet eenduidig zijn en u op de DVZ had vermeld dat u werd achtervolgd door een pick up en een motor, bleef u erbij dat u enkel door een camionette werd achtervolgd. U voegde daaraan toe dat u op de DVZ enkel had vermeld dat u werd

overvallen door een persoon op een motor en dat de tolk het toen misschien niet goed had begrepen (CGVS, p. 24). Deze verklaring is evenwel niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Uit de 'Vragenlijst CGVS' blijkt dat dit document na opstelling aan u werd voorgelezen en dat u daarbij uitdrukkelijk bevestigde dat alle verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeen kwamen. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nogmaals de kans geboden om eventuele opmerkingen over dat interview te formuleren en gaf u toen niet aan dat uw verklaringen over die achtervolgingen verkeerd weergegeven waren (CGVS, p. 3-4).

Daarbij is het tevens erg opvallend dat u in de klacht die u hebt ingediend bij de politie nadat u werd overvallen op 7 juni 2019 geen enkele melding hebt gemaakt van het feit dat u in de weken voorafgaand aan die overval verschillende keren werd achtervolgd in de buurt van uw werk – nota bene dezelfde buurt waar u werd overvallen – en u zich daardoor dermate onveilig voelde dat u op zoek was gegaan naar ander werk. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u immers te kennen dat in de buurt van uw werk normaalgezien niet veel mensen rondlopen, tenzij om een misdaad te plegen. U stelt die situatie ook te hebben besproken met collega's en verklaart dat geen enkele van uw collega's ooit dergelijke achtervolgingen had meegemaakt (CGVS, p. 11). Bijgevolg was het feit dat u in de weken voorafgaand aan die overval diverse keren was achtervolgd in dezelfde buurt allerm minst een detail en kon dit, door bijvoorbeeld de beelden van bewakingscamera's in die buurt te gaan analyseren, interessante informatie hebben opgeleverd aan de politie.

Voorts is het opvallend dat u zich niet meer kan herinneren op welke dag van de week u precies werd overvallen op 7 juni 2019 (CGVS, p. 22). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat die dag op een vrijdag viel. Dat u zich niet meer kan herinneren dat u net voor het weekend werd overvallen en dat u zich de dag daarop dan ook niet meer in die buurt van uw werk moest begeven, is opmerkelijk. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat uw verklaringen over het moment waarop u op 10 juni 2019 klacht bent gaan indienen bij de politie, niet overeenkomt met de inhoud van die aangifte. Daarin staat immers dat u werd verhoord om 13.39 uur. U stelt evenwel dat u zich het exacte uur niet meer kan herinneren, maar dat het toen al wat later was, tussen vijf en zes uur in de namiddag (CGVS, p. 23). Dat uw verklaringen over het moment waarop u de klacht ging indienen niet overeenkomen met de inhoud van die klacht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de dreig telefoons geenszins coherent zijn. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat bij de eerste dreig telefoon die u kreeg in juli 2019 en waarbij u voor het eerst werd afgeperst, er geen concreet som werd meegedeeld die u zou moeten betalen. Overigens hebt u op geen enkel moment tijdens dat gesprek bij de DVZ aangegeven dat de bendeleden in El Salvador ooit een concreet bedrag van u hebben geëist (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U was toen, op 18 november 2019, nog niet in het bezit van de twee aangiftes die u bij de politie had gedaan waarbij in de tweede wel is opgenomen dat u 200 dollar per maand moest betalen (DVZ, Ontvangstbewijs documenten). Pas op 8 januari 2020, liet u bij monde van uw advocaat meester Hendrickx weten dat er een misverstand was opgetreden tijdens dat interview en dat u wel degelijk werd afgeperst voor een concreet bedrag, meer bepaald 200 dollar per maand (zie administratief dossier). Deze verklaring is evenwel niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Er dient te worden herhaald dat uit de 'Vragenlijst CGVS' blijkt dat dit document na opstelling aan u werd voorgelezen en dat u daarbij uitdrukkelijk bevestigde dat alle verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeen kwamen. Bovendien is het bijzonder weinig aannemelijk dat u tijdens dat interview zou hebben verklaard dat de bendeleden 200 dollar per maand van u eisten, maar er in het verslag werd genoteerd dat de bendeleden geen concreet bedrag van u eisten. Uw bewering dat er toen een interpretatiefout is gebeurd waarna die inconsistentie in het verslag is geslopen wordt dan ook niet aanvaard.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over de dreig telefoons moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de inhoud van de klacht die u over die dreig telefoons indiende bij de politie van El Salvador op 2 augustus 2019. Zo stelt u op het CGVS dat een persoon die zich voorstelde als lid van de bende MS-13 u tijdens die eerste telefoon meedeelde dat ze u gewaarschuwd hadden en in het oog hielden. Die persoon wist dat u veranderd was van werk. U moest een maandelijkse bijdrage van 200 dollar betalen. Als u niet betaalde, zou uw zoon worden vermoord. U mocht ook niet naar de politie stappen, anders zou het alleen maar erger worden. U zei dat u dat niet kon betalen, maar hij wou niet luisteren en zei dat hij u later opnieuw zou opbellen om mee te delen waar en wanneer u dat geld moest afgeven. Eén dag na het eerste telefoontje werd u opnieuw opgebeld door een onbekend nummer. Toen u dezelfde stem hoorde als van het bendelid, legde u meteen af. In de daaropvolgende dagen bleef u telefoontjes en sms'en ontvangen. Daarop liet u uw telefoonnummer veranderen. Twee à drie dagen later werd u opnieuw opgebeld door een onbekend nummer. U schrok omdat het opnieuw hetzelfde

bendelid was dat u al eerder had opgebeld. Hij deelde u mee dat zowel u als uw zoon zou worden vermoord omdat u niet had meegewerkt (CGVS, p. 19). Waar uw verklaringen op het CGVS over de eerste twee telefoontjes die u heeft ontvangen nog vrij gelijklopend zijn met de inhoud van het politieverlag, is dat nadien echter geenszins het geval. Zo blijkt uit dat verslag nergens dat u na het tweede telefoontje nog verschillende sms'en en telefoons heeft ontvangen die u niet beantwoordde en dat u nadien van telefoonnummer bent veranderd. Er staat enkel dat u nog een derde keer werd opgebeld, rond 22 of 23 juli 2019, en daarbij werd gevraagd of u ging betalen, of dat u liever wilde dat ze u of een familielid gingen vermoorden. Hij zei u tevens dat u zich moest haasten om het geld te verzamelen omdat ze u binnenkort gingen laten weten waar u dat moest achterlaten. Dat u op het CGVS aangeeft dat u tijdens het laatste telefoontje koudweg werd meegedeeld dat zowel u als uw zoon zouden worden vermoord omdat u niet had meegewerkt, maar in het politieverlag staat dat u tijdens dat laatste telefoontje werd meegedeeld dat u zich moest haasten om het geld te verzamelen omdat ze u binnenkort zouden laten weten naar waar u dat geld moest brengen, is geenszins coherent en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met de bende MS-13. Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u tijdens het eerste telefoontje werd gewaarschuwd om niet naar de politie te stappen (CGVS, p. 19), terwijl uit uw aangifte bij de politie blijkt dat u dat pas werd meegedeeld tijdens het laatste telefoontje. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Overigens zijn ook uw verklaringen over het exacte tijdstip waarop u de tweede aangifte bij de politie hebt ingediend moeilijk in overeenstemming te brengen met de inhoud van dat document. Desgevraagd stelt u dat u die aangifte rond de middag hebt gedaan, ergens tussen 11 en 13 uur (CGVS, p. 23). Uit het politieverlag blijkt dan weer dat u werd verhoord vanaf 14u35.

Voorts valt het door u vertoonde gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u voorgehouden vrees voor de bende MS-13. Zo is het erg opvallend dat hoewel u er meermaals door leden van die bende op werd gewezen dat ze u in de gaten hielden (CGVS, p. 18-19), u zich tijdens uw verhuis naar het huis van de vriendin waar u ging onderduiken, nauwelijks enige moeite hebt getroost om dit buiten het zicht van de bende te doen. Gevraagd hoe u zich toen naar daar hebt verplaatst, verklaart u dat dit gebeurde met een taxi ergens in de namiddag (CGVS, p. 23). Het is evenwel weinig aannemelijk dat iemand die net te horen heeft gekregen dat ze vogelvrij is verklaard en die weet dat haar woning in de gaten wordt gehouden door haar vervolgers, klaarblijkelijk geen enkele voorzorgsmaatregel neemt wanneer ze zich van die woning naar haar onderduikadres begeeft en zich op klaarlichte dag met een taxi naar daar laat verplaatsen. Gevraagd of u toen niet bang was dat u achtervolgd zou worden door leden van die bende, verklaart u slechts dat u de hele tijd schrik had, maar dat u geen andere keuze had (CGVS, p. 23). Ook uit uw verklaringen over uw verplaatsing naar uw tweede onderduikadres, nadat u door een bendelid was aangevallen toen u aan een bushalte bij uw eerste onderduikadres stond te wachten, blijkt overigens niet dat u toen speciale voorzorgsmaatregelen heeft genomen. U stelt louter dat u toen opnieuw een taxi hebt genomen en u naar daar hebt laten voeren om zes uur 's avonds (CGVS, p. 23-24).

Daarbij is het eveneens bizar dat hoewel u reeds eind juli 2019 wist dat de bende u en uw zoon wou vermoorden en de bende u midden juli eveneens had laten weten dat ze wisten dat u van werk was veranderd, u toch nog gewoon verder bent blijven werken tot 30 augustus 2019, waarbij u zich telkens verplaatste met een taxi (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u er toen toch voor koos om verder te blijven werken, antwoordt u dat u geen andere keuze had omdat u het geld nodig had om te kunnen overleven (CGVS, p. 23). Gelet op uw eerdere verklaringen, kan daaraan evenwel weinig geloof worden gehecht. Zo gaf u even voordien in het persoonlijk onderhoud aan dat u in de zomer van 2018 al eens op vakantie naar België was gekomen. Gevraagd waarom u toen naar België was gekomen, stelde u dat u toen het bloementapijt wou komen bezichtigen en dat u toen over de middelen beschikte om die reis te betalen (CGVS, p. 17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat iemand die zich in 2018 de luxe kon permitteren om helemaal vanuit El Salvador naar België te vliegen om hier het bloementapijt te komen bekijken, een jaar later in een dermate precaire financiële situatie verkeert dat ze nog verder moet blijven werken, hoewel ze weet dat de bende MS-13 haar wil vermoorden.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u erg vage verklaringen aflegt over de problemen die na uw vertrek zouden zijn ontstaan. Zo stelt u dat uw broer, met wie u tot augustus 2019 in dezelfde woning leefde, u in januari 2020 heeft verteld dat hij twee telefoontjes had gekregen van personen die zich uitgaven voor bendeleden. Toen u uw broer voor het laatste hoorde, in juli 2020, vertelde hij u dat hij op zoek ging naar een andere woonst en dat uw vader het land zou verlaten. Wanneer vervolgens werd doorggevraagd naar die telefoontjes en de reden voor de geplande verhuis van uw broer, komt u echter

niet verder dan bijzonder vage en weinig aannemelijke verklaringen. Gevraagd wat die bendeleden precies zeiden aan uw broer tijdens die telefoontjes, stelt u dat uw broer u niet exact heeft verteld wat ze hem hebben meegedeeld, maar dat het erop neerkwam dat ze hem bedreigden over de telefoon en dat ze wilden weten waar u was. Gevraagd waarom u toen niet naar meer details heeft gevraagd aan uw broer, geeft u aan dat u het niet goed weet, dat jullie gesprek redelijk kort was en dat jullie toch wel wat schrik hadden voor het leven van uw broer. Deze verklaring schept echter allerm minst duidelijkheid. Indien u na uw vertrek vernam dat de bende nog steeds naar u op zoek was en daarbij uw broer contacteerde en hem bedreigde, kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u zich meer in detail zou informeren over de exacte aard van die bedreiging. U weet verder ook niet in welke maand uw broer werd opgebeld of hoeveel tijd er tussen die telefoontjes zat. U weet evenmin of er na die twee telefoontjes nog iets anders is gebeurd tussen uw broer en die bendeleden. U stelt dat u daar naar heeft gevraagd bij uw broer, maar dat hij slechts antwoordde dat er niets nieuws was gebeurd. Gevraagd waarom hij dan in juli 2020 plots besloot om te verhuizen terwijl hij zes maanden eerder voor het laatst iets van die bende had vernomen, komt u niet verder dan de veronderstelling dat hij waarschijnlijk de problemen wou voor zijn (CGVS, p. 6-8). Die verklaring is evenwel geenszins aannemelijk.

Wat betreft uw vrees dat bendeleden uw zoon zouden kunnen rekruteren in geval van terugkeer naar El Salvador, moet worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is. Immers, u verklaart zelf dat uw zoon nooit aangesproken of benaderd werd om lid te worden van een bende (CGVS, p. 22).

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft het attest van uw psycholoog moet worden vastgesteld dat daarin nergens vermeld staat omwille van welke psychische problemen u in behandeling bent. Bijgevolg blijkt daar geen link uit met de door u voorgehouden problemen die aan de basis lagen van uw vlucht uit El Salvador. Uw identiteitskaart en de paspoorten en geboorteaktes van u en uw zoon, bevestigen jullie identiteit en nationaliteit, waaraan in het kader van deze beslissing niet wordt getwijfeld. De diverse documenten over uw werk(gevers) en uw ontslagen bevestigen louter uw professioneel parcours. Er wordt tevens louter vermeld dat u ontslag hebt genomen om persoonlijke redenen. De twee getuigenverklaringen van de personen bij wie u hebt gelogeed, hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden louter opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw verzoek om internationale bescherming waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. De uitspraak omtrent het voogdijschap over uw zoon, en de drie volmachten waarmee u de toestemming hebt gegeven aan uw advocaat in El Salvador om u in uw naam te vertegenwoordigen bij de politie, tijdens het proces over de voogdij van uw zoon en bij het ophalen van uw universiteitsdiploma, bevestigen enkel dat het voogdijschap over uw zoon aan u werd toegewezen en dat u die volmachten hebben laten opstellen bij een notaris. Deze documenten kunnen op zich echter niet aantonen waarom u die volmachten hebt toegekend. Het reservatiebewijs van uw vliegtuigtickets bevestigt louter uw reisweg naar België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Irland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens is verzoekster van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster ook van oordeel is dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) geschonden worden.

Verzoekster stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève en aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert beide bepalingen.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus maakt verzoekster voorafgaand de volgende opmerkingen:

“Een voorwoord lijkt me hier nodig. De raadsman van de verzoekende partij wil in de eerste plaats ook kritiek uiten op de methoden van de verzoekende partij sinds de hervatting van de hoorzittingen met de post COVID-19-maatregelen, waarbij duidelijk een instrumentalisering van haar regels is om de rechten van kwetsbaarder te ondermijnen. De laatste hoorzitting vond inderdaad plaats in het kader van "persoonlijke interviews na COVID-19" waarin de raadsman van de aanvrager moet aandringen op bijzonder "ontmenselijkende" omstandigheden in die zin dat alle sprekers in "plexiglazen dozen" worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf "in het midden van deze dozen" bevindt, als een soort "kermisfenomeen".

Bovendien vergemakkelijken deze plexiglas ruiten absoluut geen tweewegcommunicatie, noch tussen "de verzoekende partij en de tolk", noch "tussen de tolk en de asielzoeker". Interpretatiefouten en/ of misverstanden zijn er in overvloed van een dergelijke context. Het is duidelijk dat de aanvragende partij, die al verzwakt is, een mogelijke fout niet kan zien en nog minder beseft. Vanwege deze inadequate gehooromstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen, kan het daarom niet volledig worden uitgesloten dat de reacties van de verzoekende partij, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGV, mogelijk niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond. Dit is de reden waarom de raadsman van de verzoekende partij oproept tot annulering van

deze hoorzitting om deze opnieuw bijeen te roepen onder veel gunstiger voorwaarden en minder "ontmenselijkend" voor de verzoeker om internationale bescherming!

Ook een andere opmerking over het feitrelaas in de betreden beslissing met betrekking tot datum in 2020. Er dient te worden benadrukt dat de verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS overeenstemmen met gebeurtenissen die in het jaar 2019 hebben plaatsgevonden en dat het onmogelijk is dat de gebeurtenissen in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van mevrouw F. O. (...) in 2020 kan hebben plaatsgevonden, zoals verwerende partij in het feitenrelaas van de bestreden beslissing stelt, omdat verzoekster en haar zoon in november 2019 in België zijn aangekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij onvoldoende is begrepen en onderzocht. Men kan zich afvragen of de opsteller van het bestreden besluit het dossier met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht.

De laatste opmerking over de psychologische toestand van de verzoekende partij. Ze is opgevolgd sinds 13 februari 2020 door een psychologe van de GAMS, Dr C. R. (...) die een gedetailleerd verslag van 8 pagina's op 25 augustus 2021 (Stuk nr 3) in et frans heeft opgesteld. De psycholoog geeft een psychologisch beeld van verzoekster dat volledig overeenstemt met de feiten die zij aanvoert in haar verzoek om internationale bescherming.

In dit verslag, heeft de psychologe vastgesteld dat "(...) »

Ondanks al deze problemen heeft verzoekster de tijd genomen om te antwoorden op elk argument in de bestreden beschikking met betrekking tot de feiten die verweerster betwist. Aan dit verzoekschrift is het antwoord in het Frans bijgevoegd dat de verzoekster onder de aandacht van Uw Raad wenst te brengen (Stuk nr°2)."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Zij stelt dat, hoewel zij niet in staat verkeert haar verdediging efficiënt te organiseren, zij "de volgende elementen in de verf (wenst) te zetten waaruit volgt dat de verwerende partij de mist ingaat". Zij benadrukt dat zij El Salvador is ontvlucht omwille van problemen met de bende MS13. Zij wijst er verder op dat haar herkomst uit El Salvador niet ter discussie staat, noch dat deze bende de wijken controleert waar zij woont. Verzoekster voert aan dat "dit regelrecht tegenover" de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs from asylum-seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016 staat, gezien deze benadrukken dat vervolging door Salvadoraanse bendes de toekenning van de vluchtelingenstatus kan verantwoorden. Zij citeert hierbij uit de informatie inzake het risicoprofiel voor personen waarvan beschouwd wordt dat zij de regels van de bendes overtreden of zich verzetten tegen hun gezag en meent dat hieruit blijkt dat zij wel de mogelijkheid heeft om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus op grond van haar verklaringen, volgens dewelke:

"a. Er bedreigingen kwamen vanuit Bende "MS13" tegen de verzoekende partij in verschillende deel van El Salvador (San Jüan Opico, departement La libertad en in Santiago Texaguangos in departement San Salvador)

b. Diens het gezin een risico loopt op vervolging binnen de kolonie uit San Jüan Opico. Inderdaad heeft het bendelid vanuit haar kolonie heeft haar gewaarschuwd dat zij een maandelijkse bijdrage van 200 dollar moeten betalen. Als zij niet betaalde zal haar zoon vermoord.

c. De verzoekende partij is een vrouw die bijna op straat bij een bushalte tegen haar wil werd ontvoerd nadat (twee manden precies) zij een klacht had ingediend tegen benedeleden bij de Dienst Anti-Afpersing in Santa Tecla wegens afpersing

d. Na haar tweede klacht bij de politie in de Dienst Anti-Afpersing heeft het gezin van de verzoekende partij verhuizen naar een andere deel van de hoofdstad (Santiago Texaguangos in departement San Salvador).

e. De verzoekende partij is een alleenstaande vrouw met een jonge zoon (14 jaar oud) die beide door het extreme geweld in El Salvador kunnen worden ontvoerd, gewond, verkracht of vermoord zonder dat iemand tussenbeide kan komen."

Verzoekster benadrukt verder nog dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen de bendes en citeert in dit verband uit de voormelde "Guidelines" van UNHCR, waarbij zij aanvoert dat de adjunct-commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de waarborg van een doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard conform artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, terwijl uit de informatie duidelijk blijkt dat hier geen sprake van is.

Wat betreft haar risicoprofiel, laat verzoekster het volgende gelden:

"De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal waarop de bezorgdheid van de verzoekster berust heeft weggelaten. De CGVS probeert de onsamenhangendheid van de verhalen te ontmantelen, terwijl er verschillende cumulatieve

voorwaarden zijn die de verzoekende partij vrezen in geval van terugkeer. De raadsman van verzoekende partij staat erop dat het de som is van deze objectieve elementen waarmee CGVS geen rekening heeft gehouden en die desalniettemin het risico op vervolging aanzienlijk verhoogt in geval van terugkeer naar El Salvador. De raadsman van de verzoekende partij verzoekt aldus de toekenning van het vluchtelingenstatuut en, ondergeschikt, dat de beslissing wordt vernietigd evenals voor verder onderzoek wordt verstuurd naar het CGVS.

De verzoekende partij is een ongehuwd vrouw met een jonge zoon (14 jaar oud) die woont in een zeer gevaarlijk wijk in El Salvador die werd behandeld door bendes. Als vrouw, lopen de verzoekende partij ook een geval in terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij slachtoffer van geweld tegen vrouw kunnen worden (Zij werd al bijna ontvoerd door onbekende bendeleden in het volle daglicht bij een bushalte). De verzoekster moet al als slachtoffer door deze enkelvoudige poging tot ontvoering van dit geweld worden beschouwd in toepassing van het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In casu, worden deze objectieve elementen door de verzoekende partij gebracht op 3 vlakken: zij was reeds het slachtoffer van afpersing door de MS-13 en word ook bijna ontvoerd door onbekende bendeleden na zijn tweede klacht, bedreigingen aan het leven van haar zoon en de verzoekende partij valt ook in de categorie van "terugkeerders" die worden in El Salvador gevisieerd.

1) Objectieve element: Kinderen en jongeren met bepaalde profielen of in specifieke omstandigheden

De verzoekende partij heeft verklaard dat zij 's nachts in juli 2019 werd opgebeld door een lid van de bende MS-13 uit San Jüan Opico. Hij zei dat ze haar gewaarschuwd hadden en in het oog hielden. Hij wist dat zij veranderd was van werk. Als zij iet wou doen dat ze haar of haar zoon D. (...) zal vermoorden, moest zij een maandelijks bijdrage van 200 dollar betalen. Als zij niet betaalde zal haar zoon vermoord. De verzoekende partij mocht ook niet naar de politie stappen, anders zal het alleen maar erger worden. Daarom lopen de jonge man het risico dat zij proberen zichzelf van het leven te beroven in een poging het hele gezin onder druk te zetten.

Uit de verslag "UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador; 15 March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, available at: <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> [accessed 4 August 2021], pp. 35-36, is het mogelijk om te beseffen dat "(...) »

De kinderen, in het bijzonder maar niet beperkt tot die uit gebieden waar bendes actief zijn of uit sociale milieus waar geweld tegen kinderen wordt uitgeoefend, kunnen internationale bescherming als vluchteling nodig hebben op grond van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, of op grond van hun (vermeende) politieke overtuiging of op grond van op basis van andere gronden van het Verdrag van Genève.

Het lijkt geen twijfel dat kinderen in El Salvador naar school moeten, en als zodanig worden veel gebieden van de hoofdstad gecontroleerd door verschillende criminele bendes. De Guidelines van UNHCR zijn eenduidig met betrekking tot het feit dat vervolgingen door Salvadoraanse bendes de toekenning van het vluchtelingenstatuut kunnen verantwoorden.

2) Objectieve element: vrouwen met bepaalde profielen of in specifieke omstandigheden

De situatie van de verzoekende partij valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De vrees van de verzoekende partij is gerechtvaardigd met het oog op het risico van vervolging vanwege zijn lidmaatschap van een sociale groep, namelijk die van El Salvadoraanse ongehuwd of alleenstaande vrouwen. De verzoekende partij is een vrouw die door bendeleden kunnen worden gepest en werd al bijna ontvoer. Ze kan dus opnieuw door het extreme geweld in El Salvador worden ontvoerd, gewond, verkracht of vermoord zonder dat iemand tussenbeide kan komen. Daarom is het die aard kunnen zijn dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke jurisprudentiële evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for the The Home Departement, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

Het is bekend dat jonge of ongehuwd vrouwen in El Salvador een bijzonder kwetsbare sociale categorie zijn en dat zelfs vandaag seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes is naar verluidt wijdverbreid, evenals de rekrutering van meisjes of vrouwen om taken voor de bendes uit te voeren.

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (f) [daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard] van de wet van 15 december 1980.

Uw Raad heeft dus verschillende keren geoordeeld, overwegende dat vrouwen die dit soort geweld hebben geleden terecht moeten worden beschouwd als gevreesd voor vervolging vanwege hun lidmaatschap van een sociale groep (CCE, n°35751 du 11 décembre 2009; CCE n° 49.893 du 20 octobre 2010; CCE n° 56.736 DU 24 Février 2011).

Dit staat regelrecht tegenover de Guidelines van UNHCR die benadrukken dat vervolgingen door Salvadoraanse bendes de toekenning van het vluchtelingenstatuut kunnen verantwoorden:

"(...)"

Zoals Amnesty opmerkt, hebben bendes (in dit geval MS13) en de georganiseerde misdaad de noordelijke driehoekslanden Guatemala, Honduras en El Salvador de afgelopen tien jaar tot een van de gevaarlijkste regio's ter wereld gemaakt³.

« (...) »⁴

Afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak, is UNHCR van mening dat vrouwen en meisjes in het bijzonder, maar niet beperkt tot, vrouwen en meisjes uit gebieden waar bendes actief zijn of uit sociale netwerken milieus waar geweld tegen seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes voorkomt beoefend, mogelijk internationale vluchtelingenbescherming nodig hebben op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, en / of hun (toegerekende) politieke mening, of op basis van een ander verdrag gronden.

3) Objectieve element: Gegronde vrees tot vervolging als "terugkeerders"

Althans wijst dit net op het feit dat de verzoekende partijen behoren tot een specifiek geviseerde groep met een risico tot vervolging ingeval van terugkeer. De hoedanigheid van terugkeerder kan ertoe leiden dat de verzoekende partij het doelwit worden van afpersing (door de bendes). Deze wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs – een objectief element waaruit vervolging kan volgen zonder te moeten bewijzen dat deze daadwerkelijk zal plaatsvinden – om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve wordt er nog gewezen op Guidelines van de UNHCR, waarin wordt bevestigd dat terugkeerders die problemen hadden met een bende voor vertrek in het bijzonder risico lopen tot vervolging.

« (...) »⁵

HRW wijst op het feit dat mensen die uit de USA werden gezet bij terugkeer (seksueel)misbruik en zelfs de dood te wachten stond. De overheid zelf namelijk doet niets of weinig ter bescherming tegen het geweld uitgeoefend door de bendes:

« (...) »⁶

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder COI Focus "El Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen: Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geviseerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12). Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17). In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen

meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18). Veronica Reyna, van de "direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden gevisieerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsbedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18). Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20). Miguel Montenegro, directeur van de "Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)" gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14). Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen/ meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21). De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van "Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica" vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft, waarbij de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid."

Verzoekster besluit dat in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geeft nog een theoretische toelichting over het "voordeel van de twijfel".

Over de bewijswaarde van de documenten voert verzoekster het volgende aan:

"Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekende partij, Salvadoraanse ongehuwd of alleenstaanden vrouwen. De verzoekende partij is een vrouw die door bendeleden werd al bijna ontvoerd na twee klacht ingediend bij de politie. Er is geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring gedurende al het tijdstip van de hele procedure en de verklaring zijn coherent en gelijk aan de documenten. Dus, Uw Raad moet rekening houden met deze documenten of de CGVS dwingen om zijn documenten te overwegen of om concreet uit te leggen hoe ze niet geloofwaardig zijn. Beweren, zoals de verdedigende partij, betekent dat het de verzoekende partij onmogelijk is om iets te bewijzen, omdat het ervan uitgaat dat alles vals is. Er is echter niets concreets en objectiefs om deze bevestiging te ondersteunen.

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; (...)"

Het CGVS heeft eveneens niet voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie:

"(...)"

Het feit dat het CGVS het relaas van verzoeker niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA mandaatgebied. Dit is vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

« (...) »⁷

De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal document die wordt in betwisting door het CGVS. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op het bovenvermelde punten die geen invloed heeft op de waarde van de documenten. Ter staving van zijn identiteit en zijn asielmotieven legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar paspoort en de paspoort van haar zoon, haar identiteitskaart, twee klachten die zij heeft ingediend bij de politie, diverse documenten over haar werk(gevers) en haar ontslagen, de uitspraak omtrent het voogdijschap over haar zoon, de geboorteaktes van haar en haar zoon, de geboorteaktes van haar en haar zoon, getuigenverklaringen van de personen bij wie zij heeft: gelogeed, een reservatiebewijs van haar vliegtuigtickets, een attest van een psycholoog en drie volmachten waarmee zij de toestemming geeft aan haar advocaat in El Salvador om haar in haar naam te vertegenwoordigen bij de politie, tijdens het proces over de voogdij van haar zoon en bij het opalen van haar universiteitsdiploma.

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen. Inderdaad, in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus⁸.

Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus.⁹ Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of aan de andere kant van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

« (...) »

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de verzoeker te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de verzoekende partij als geheel plaatsen¹⁰.

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de verzoeker een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de verzoekende partij zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: "(...)"¹¹

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft. Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaarden) in het Frans stond in de nota van Nansen. (Zie Stuk nr 4)

Niettemin, dit rapport bewijst ook dat de rechtspraak is aan het veranderen. (Zie RvV, n° 211 633 du 26 octobre 2018, § 2.3.2 ; RvV, n° 203 664 du 8 mei 2018, § 2.2.2 ; RvV, n° 203 051 du 26 april 2018, § 2.2.2 ; RvV, n°207 487 du 2 augustus 2018, § 2.3.2. 52 en ook zie: RvV, n° 209994 du 25 september 2018, RvV, n° 207 487 du 2 augustus 2018, § 2.4.3.4 ; RvV, n° 210 571 du 5 October 2018 ; § 2.4.2.2.)"

Verzoekster wijst vervolgens nog op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat volgens haar van toepassing is aangezien haar woorden, de twee convocaties en haar bewijsmateriaal tot de conclusie leiden dat zij al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden.

Verzoekster gaat vervolgens nog in op haar reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet nagaat of er in haar geval elementen bestaan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verantwoorden en wijst er hierbij op dat het *“onbetrouwbare en gebrekkige administratief dossier”* niet voorzien is van de COI Focus, zodat haar niet de middelen worden verleend om de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), te onderzoeken. Zij geeft hierbij een korte theoretische toelichting over de samenwerkingsplicht die op de (adjunct-)commissaris-generaal rust en laat gelden dat zij zonder effectieve toegang tot het administratief dossier uit de bestreden beslissing alleen kan afleiden dat de adjunct-commissaris-generaal de beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming *“al geheel staaft op informatie van 12 oktober 2020 en van maart 2016 – behoudens de situatie van returnees –, die zij niet neerlegt, hoewel artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat zij zich plaatst op het moment van het nemen van haar beslissing”*.

Verzoekster voert verder nog aan dat zij als *“returnee”* een verhoogd risico kent om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende handelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en citeert hierbij uit informatie van Human Rights Watch, waaruit volgens haar blijkt dat asielzoekers die El Salvador ontvluchten en terug moeten keren, een verhoogd risico lopen tot vervolging door bendes (moord, foltering, etc.).

Wat de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, mag volgens verzoekster aangaande de algemene situatie de informatie van Foreign Policy, waaruit zij citeert, niet uit het oog verloren worden. Dit artikel weerlegt volgens verzoekster immers de premisse van de adjunct-commissaris-generaal dat het geweld enkel burgers met een bepaald profiel viseert, omdat *“elke straat een misdaadscène kan worden, elkeen kan verdwijnen, openbare moorden gewoon zijn, ...”*. Daarom meent zij dat het geweld *“niet gericht maar wel blindelings”* is en dat om het even wie in El Salvador er het slachtoffer van kan worden. Zij verwijst in die zin nog naar de bevindingen van Human Rights Watch *“volgens de welke de Staat erin faalt haar burgers te beschermen tegen afpersing, het rekruteren van kinderen en jongeren, het onderbrengen van meisjes en vrouwen in seksuele slavernij, verkrachting door de bendes”*. Voorts citeert verzoekster nog uit een artikel van BBC, waarin sprake is van vijftig moorden in drie dagen en waaruit zou blijken dat de macht van de bendes toeneemt in het kader van de pandemie. Zij meent dan ook dat haar, gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de Coronapandemie, de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend, of dat ondergeschikt de bestreden beslissing wordt vernietigd en teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

Verzoekster besluit dat de adjunct-commissaris-generaal bij de beoordeling van haar nood aan subsidiaire bescherming nagelaten heeft om rekening te houden met *“persoonlijke factoren, algemeen recente ontwikkelingen, de huidige situatie in El Salvador evenals de toenemende macht van bendes met de Coronacrisis, waardoor de situatie in het land niet verder vergelijkbaar is”*. Zij stelt verder nog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft, *“heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd”*. Aldus gaat het CGVS volgens haar voorbij aan *“de reikwijdte van deze bepaling voor zover “ook marteling of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” ernstige schade oplevert”*. Het geleden lichamelijk en geestelijke geweld vormt onmenselijke of vernederende behandeling, aldus verzoekster.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- opmerkingen van verzoekster met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing (stuk 2);
- een psychologisch verslag van 25 augustus 2021 (stuk 3);
- de Nansen Note – 2018/03 *“Évaluation de la preuve en matière d’asile : l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique”* (stuk 4);

- de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van 15 maart 2016 (stuk 5);
- het rapport “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020, p. 1-6 (stuk 6).

2.2.2. Op 23 november 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en waarbij zij de COI Focus “*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 5 juli 2021 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. Verzoekster kan de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Ook de schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, nu deze bepaling betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus, terwijl verzoekster met de bestreden beslissing (onder meer) de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Ten slotte heeft artikel 9 van de richtlijn 2013/32/EU betrekking op het recht om gedurende de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in de lidstaat te blijven en blijkt uit niets dat verzoekster dit recht werd ontzegd, zodat ook een schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in

de zin van het Verdrag van Genève of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet aangezien haar verklaringen over haar problemen met de bende MS-13 niet weten te overtuigen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor vervolging. Zij haalt aan dat zij tussen de eerste en de derde week van mei 2019 minstens drie keer werd achtervolgd door één of meerdere personen in een voertuig met geblindeerde ramen en dat deze situatie, ondanks het aanpassen van haar route en het nemen van een taxi naar haar werk, bleef voortduren, waardoor zij besloot van werk te veranderen. Op 7 juni 2019 zou zij een sollicitatiegesprek hebben gehad bij een andere firma, waar zij werd aangenomen en vier dagen later al kon beginnen te werken, en zou zij op haar werk haar ontslag hebben ingediend. Zij zou op het einde van haar werkdag op het voetpad zijn klemgereden door een man op een moto die haar sloeg en zijn pistool op haar buik richtte en zei dat zij al haar spullen moest afgeven en dat het niet uitmaakte of zij haar route naar het werk veranderde aangezien ze haar in het oog hielden. Op 10 juni 2019 zou verzoekster bij de politie klacht hebben neergelegd. Ongeveer een maand later zou verzoekster 's nachts zijn opgebeld door een lid van de bende MS-13 uit San Juan Opico, die haar zei dat ze hen gewaarschuwd hadden en in het oog hielden en dat hij wist dat ze veranderd was van werk. Het bendelid zou hebben geëist dat zij een maandelijks bijdrage van 200 dollar betaalde, zo niet zou haar zoon worden vermoord. Verzoekster zou hebben gezegd dat zij dat niet kon betalen, maar het bendelid wou niet luisteren en zei dat hij haar later opnieuw zou opbellen om mee te delen waar en wanneer zij dat geld moest afgeven. Eén dag na dit telefoontje zou verzoekster opnieuw zijn opgebeld door een onbekend nummer, doch zij zou meteen hebben afgelegd toen zij dezelfde stem hoorde als deze van het bendelid. Verzoekster verklaart dat zij in de daaropvolgende dagen telefoontjes en sms'en bleef ontvangen en dat zij daarop haar telefoonnummer liet veranderen. Twee à drie dagen later zou verzoekster opnieuw opgebeld zijn door een onbekend nummer. Tot haar verbazing was het opnieuw hetzelfde bendelid dat haar al eerder had opgebeld en deelde dit bendelid haar mee dat zij en haar zoon zouden worden vermoord omdat zij niet had meegewerkt. Op 2 augustus 2019 zou verzoekster opnieuw klacht hebben ingediend bij de politie, ditmaal bij de Dienst Anti-Afpersing in Santa Tecla. Op 10 augustus 2019 zou verzoekster verhuisd zijn naar de woning van een ex-collega in Santiago Texaguangos in departement San Salvador. Op 30 augustus 2019 zou verzoekster op haar nieuwe werk haar ontslag hebben gegeven en in de maand september zou zij alle administratieve zaken in orde zijn beginnen brengen voor een vertrek naar België. Op 17 oktober 2019 zou een man geprobeerd hebben verzoekster, die aan een bushalte stond te wachten, met geweld in de auto te sleuren terwijl hij haar bedreigde. Verzoekster zou hulp hebben gekregen van een aantal mensen aan de bushalte en zich hebben kunnen losmaken, waarna zij zou zijn teruggelopen naar het huis van de moeder van haar vriendin. Zij zou vervolgens naar een vriend hebben gebeld die haar dan zou hebben gezegd dat zij en haar zoon zich in zijn woning in Santa Tecla, departement La Libertad, mochten komen verschuilen. Op 8 november 2019 zou verzoekster samen met haar zoon El Salvador hebben verlaten. Na haar vertrek zou haar broer enkele telefoontjes hebben

gekregen van personen die zeiden dat ze benedeleden waren die te weten wilden komen waar verzoekster verbleef en die daarbij dreigementen uitten aan verzoeksters adres.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat haar verklaringen over haar problemen met de bende MS-13 niet weten te overtuigen, nu (i) haar verklaringen over de achtervolgingen die zij heeft meegemaakt tussen de eerste en de derde week van mei 2019 niet coherent zijn, (ii) zij in de klacht die zij bij de politie heeft ingediend nadat zij werd overvallen op 7 juni 2019 geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat zij in de weken vóór die overval verschillende keren werd achtervolgd in de buurt van haar werk en zich daardoor dermate onveilig voelde dat zij op zoek was gegaan naar ander werk, (iii) zij zich niet meer kan herinneren op welke dag van de week zij precies werd overvallen op 7 juni 2019, (iv) haar verklaringen over het moment waarop zij klacht is gaan indienen bij de politie niet overeenkomen met de inhoud van die aangifte, (v) haar verklaringen over de dreigtelefoons geenszins coherent zijn, (vi) haar verklaringen over de dreigtelefoons moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de inhoud van de klacht die zij over die dreigtelefoons indiende bij de politie van El Salvador op 2 augustus 2019, (vii) haar verklaringen over het exacte tijdstip waarop zij de tweede aangifte bij de politie heeft ingediend moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van dat document, (viii) het door haar vertoonde gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen valt met de door haar voorgehouden vrees voor de bende MS-13, (ix) zij erg vage verklaringen aflegt over de problemen die na haar vertrek zouden zijn ontstaan, (x) haar vrees dat benedeleden haar zoon zouden kunnen rekruteren in geval van terugkeer naar El Salvador louter hypothetisch is en (xi) de overige door haar voorgelegde documenten niet in staat zijn deze vaststellingen te wijzigen.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder in de loop van de administratieve procedure gegeven verklaringen, het citeren van algemene informatie van UNHCR waaruit zou blijken dat "*vervolgingen door Salvadoraanse bendes de toekenning van het vluchtelingenstatuut kunnen verantwoorden*", het zonder meer stellen dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de tijdens de procedure afgelegde verklaringen en dat haar verklaringen coherent en "*gelijk aan de documenten*" zijn, het zonder meer voorhouden dat het CGVS niet voldaan heeft aan haar samenwerkingsplicht, het opsommen van de documenten die zij in de loop van de administratieve procedure ter staving van haar identiteit en asielmotieven heeft neergelegd en het hekelen dat Nederlandstalige Kamers van de Raad ertoe neigen documenten zonder onderzoek af te wijzen, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de door haar voorgelegde documenten werden onderzocht, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij in een voorwoord in haar verzoekschrift kritiek uit op "*bijzonder "ontmenselijkende" omstandigheden*" waarin haar persoonlijk onderhoud op het CGVS zou zijn verlopen. Verzoekster wijst erop dat "*alle sprekers in "plexiglazen dozen" worden geplaatst*" en dat zij "*zichzelf "in het midden van deze dozen" bevindt, als een soort "kermisfenomeen"*", doch de Raad ziet niet in op welke wijze het nemen van dergelijke voorzorgsmaatregelen in het kader van de pandemie ten gevolge van het Coronavirus bij een persoonlijk onderhoud on(t)menselijk(end) zouden zijn. Verzoekster licht dit ook niet toe in haar verzoekschrift. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoekster zich tijdens dat onderhoud een "*kermisfenomeen*" heeft gevoeld en de loutere omstandigheid dat zij achter plexiglas werd gehoord biedt daar ook geen enkele reden toe. Verzoekster werd tijdens haar persoonlijk onderhoud bijgestaan door haar advocaat en ook deze heeft daarover op geen enkel ogenblik enige opmerking geformuleerd. Waar verzoekster nog aanvoert dat deze plexiglas ruiten absoluut geen tweewegcommunicatie vergemakkelijken en dat het vanwege deze inadequate gehooromstandigheden niet volledig kan worden uitgesloten dat haar reacties, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGVS, mogelijks niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aan het begin van haar persoonlijk onderhoud gevraagd of zij de tolk goed begrijpt, antwoordde verzoekster bevestigend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Tevens wees de *protection officer* van het CGVS verzoekster erop dat indien zij iets niet begrijpt, het belangrijk is dat zij dat onmiddellijk aangeeft, zodat hij het opnieuw kan uitleggen en dat verzoekster op ieder moment het gehoor mag onderbreken om een vraag te stellen of een opmerking te maken

(*ibid.*, p. 2). Verzoekster heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud en antwoordde op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigend op de vragen of zij alle vragen en de tolk goed begrepen had (*ibid.*, p. 24).

Waar verzoekster opmerkt dat in het feitenrelaas gewag wordt gemaakt van data in 2020, terwijl haar verklaringen betrekking hadden op gebeurtenissen die in het jaar 2019 hebben plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat het hier duidelijk om een materiële vergissing gaat die evenwel geen enkele invloed heeft (gehad) op de (motieven van de) bestreden beslissing.

Waar verzoekster wijst op haar psychologische toestand, zoals deze blijkt uit een verslag dat door haar psychologe op 25 augustus 2021 werd opgesteld (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), merkt de Raad op dat dit verslag kan staven dat verzoekster met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die zij aanhaalt. Niettegenstaande de psychologe in haar advies van 25 augustus 2021 aangeeft dat haar bevindingen “*sont cohérent avec le récit que fait Madame et constitue une réaction prévisible et typique d'un stress extrême*” (*compatibel zijn met het relaas van verzoekster en een voorspelbare en typische reactie zijn op extreme stress*, eigen vertaling), vormt dit op zich geen bewijs dat verzoekster in 2019 werd achtervolgd, bedreigd, afgeperst en bijna ontvoerd. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Voorts wijst de Raad er op dat ook uit dit verslag niet kan blijken dat psychische problemen verzoekster zouden verhinderd hebben om haar vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten en volgt de Raad de adjunct-commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing vaststelt dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster in het middel verwijst naar een bij het verzoekschrift gevoegd stuk waarin wordt geantwoord op “*elk argument in de bestreden beslissing*” (stukkenbundel verzoekster, stuk 2). De Raad vermag evenwel geen rekening te houden met een middel of een onderdeel ervan dat als bijlage bij een verzoekschrift is gevoegd aangezien overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet “*(g)een andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”. Bijgevolg worden de argumenten die verzoekster in de bij het verzoekschrift gevoegde opmerkingen met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) ontwikkelt *in casu* niet dienstig aangevoerd (*cf.* RvS 20 maart 2003, nr. 117.334). Bovendien dient ook nog te worden gewezen op artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

(...)

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.

(...)”

In artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet worden ingediend in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de taal van de rechtspleging het Nederlands. Door een middel(onderdeel) te ontwikkelen in het Frans en dit als bijlage bij het verzoekschrift te voegen, tracht verzoekster in wezen de hierboven aangehaalde bepalingen, die de openbare orde raken, te omzeilen. Ook om deze reden is de Raad van oordeel dat de argumenten die verzoekster in haar bij het verzoekschrift gevoegde document (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) tegen de motieven van de bestreden beslissing ontwikkelt niet dienstig worden aangevoerd.

Voor zover verzoekster nog betoogt dat de (Salvadoraanse) overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen de bendes, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de

door haar voorgehouden problemen met de bende MS-13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekster in hoofde van haar zoon wijst op het risico dat kinderen en jongeren met bepaalde profielen of in specifieke omstandigheden lopen, merkt de Raad op dat uit de door haar geciteerde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat kinderen en jongeren een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat haar zoon louter omwille van zijn aanwezigheid in El Salvador en zijn profiel als kind dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van 15 maart 2016 die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert (stukkenbundel verzoekster, stuk 5) en die stellen dat *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children, in particular but not limited to those from areas where gangs operate or from social milieus where violence against children is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of their (imputed) political opinion or on the basis of other Convention grounds”* (p. 36). De vrees van (verzoekster voor) haar zoon dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekster parafraseert deze stelling van UNHCR tevens in haar verzoekschrift. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster noch in de loop van de administratieve procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige aan het profiel van haar zoon als kind of jongere gelinkte problemen heeft aangehaald.

Voor zover verzoekster er nog op wijst dat zij als ongehuwde of alleenstaande vrouw in El Salvador deel uitmaakt van een specifieke sociale groep en dat geweld tegen vrouwen en meisjes er wijdverbreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekster geciteerde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als alleenstaande, ongehuwde vrouw dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van 15 maart 2016 die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert (stukkenbundel verzoekster, stuk 5) en die stellen dat *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds”* (p. 38). De vrees van verzoekster dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat aldus niet om de door verzoekster aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster noch in de loop van de administratieve procedure, noch in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan haar profiel als alleenstaande, ongehuwde vrouw gelinkte problemen heeft aangehaald.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het vaststaande rechtspraak van de Raad is dat het feit dat het CGVS haar relaas niet geloofwaardig acht het CGVS niet van de verplichting ontslaat te onderzoeken of zij zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA mandaatgebied, mist het middel feitelijke grondslag, nu nergens uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster afkomstig is uit *“UNRWA mandaatgebied”* en bijgevolg helemaal niet dient te worden onderzocht of zij zich aldaar in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stukken 4-6) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster, noch op de persoonlijke feiten die verzoekster aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, die in de bestreden beslissing gedetailleerd worden uitgewerkt, draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ten slotte wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slaagt verzoekster hier niet in.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij en/of haar zoon persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekster toont te dezen niet aan dat zij en/of haar zoon behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekster en haar zoon in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens heeft verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar vrees voor vervolging door de bende MS-13

niet aannemelijk heeft gemaakt en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de informatie waarnaar de adjunct-commissaris-generaal verwijst niet aan het administratief dossier is toegevoegd, merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing en de aanvullende nota blijkt dat de relevante landeninformatie via url's aan verzoekster en de Raad ter kennis werd gebracht. Verzoekster toont niet aan dat zij geen toegang had tot deze informatie en hier niet op eenvoudige wijze kennis van kon nemen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster met een dergelijk betoog geen afbreuk kan doen aan voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie in El Salvador.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN